

Messze, magány

S a félelem, titkolt, az udvarház udvara
közepén hajnaltájt, itt, e helyen - már csak kilépve
váratlan visszaesték. Álmon eszmélnék? /Rég egy balkán szállodában./
Szájon ez alva íz, karon enyhe vér, hogy ronccsá harapva.
Epileptikus, tünet; ma: "hazaérve agyérfestés" - hogy másutt kocsiba
- a dac e nap; némaképp végy, végigszáguldhatsz - elég
ön-szorító: nyomán aratva. Mind, a művészház ősz udvari estelén,
a vigasz sem csak bízató, szellemnek, léleknek, "elköszönünk",
pásztázva - hír a tájból segít s marasztal - választanom, ha
e borzongásból, mint végül mindenütt, s boldog volnék épp, a
választás mégse csak vesztes - ma: e megélt, gyötrötte fény
ajándéka oly gyöngédség is, való gyöngéd - él. Símogató kéz, oly
magasztos perccé tudnók egyben emelni. A tél tanúi épp szerény
költészetek - de létem kénye kötözhető, föltekintek, hallok nevet:
ma Ő.

Kalász Márton

ETHOSZ – VÁNDORLÁZ

(Stosz)

„hol élők is haza
alig találhatnak, nemhogy a holtak.“
(Farkas Árpád)

...ha oly végnélküli menet, épp fejét fölütő
járvány miatt, ismét *ma* rátelepülnénk
e hegyi vadonra; vándor éjféleink, e lát
sokra csitulna – s hát kinek
rideg, ha nép; míg távolabb hegyéleken: tűnődj, sehol át
se célon lehetne lennie? Én itthagynom
őket – sajdul még, gondolva félébren: valaki.
Tűz kint e hajnali – csupor fű-mérgeken; jobb tő-mérgek jután.
Küldettek oly rész, *szászolva*, „időtt, s éj”. Távol ép leleten –
int, kivé: hol fogy? Holt színen sejtelvezik,
hamarabb szín fogy. Esztendő, évszakok
telnek; imént – szél s szó hegytarajon.
Költve rég, *betegszász*, elvetve, derű emlékké fedetve, kint idejük
helyre hült határ. Hant téli, „gond” ejti – vélt vigasz: tudat, ígér.

Fogytán – temetőink köd-fénye – fönt, itt, lélek szoronghat.
Félelmek, ünnep, fönt nevek: merő e burján
mi, ahány hajlaton. Neven mormolva: nagyapám –
mintha ott állnék; tört kövek haván –
Gott, ne keltse, távok, ne fű *gout*, mondaná.
Magán hunyorgó – rég: apán,
alkat; kint fogva – tovább keserűbb világ vitt.
Fogytán – kisebbség? Kirill – áthallatunk,
ki sírján étke: ünnep, tél áhítatán víve ki.
S világgal, méccsel – legszegényeink.
Tudva: de mécsvilág – e meddő fohászaink,
szenvlélkedve homloktól halmaig.
Vadon méltók éjfele lett –
fagy ma burján –kölcs tettén. Le *név* tétetett.

